

Вяра

04.11 по еретическия, †22 октомври по църковния календар - Св. равноапостол Аверкий. Свв. мъченици Александър епископ, Ираклий войн, и 4 жени: Анна, Елисавета, Теодотия и Гликерия

В памет на светия равноапостолен Аверкий, епископ Иераполски († ок. 167 г.)

При царуването на Марк Аврелий, син на Антонин, епископ на населения предимно с езичници град Иерапол бил свети Аверкий. Веднъж там имало тържествен празник в чест на идолите и всички невярващи, като се събрали в своя храм, ликували и се покланяли на бездушните си богове, като им принасял жертви. При вида на това зрелище свети Аверкий се просълзил, скърбейки за това,

че хората, заслепени от безумие, като оставили Бога, се покланят на бесовете и, забравили Създателя, почитат творението на човешки ръце. Като се затворил у дома си, епископът се помолил, казвайки:

- Боже на вековете и Господи на милостта, Ти си създал цялата вселена и я управляваш, Ти си изпратил Единородния Свой Син на земята, за да се въплъти заради нас, човеците, погледни сега с милостиво око от небесата към целия свят. Не

оставяй и този град, в който си ме поставил за пастир на Твоите словесни овце. Погледни към помрачените хора; честта, която се полага на Теб, те въздават на скверните бесове, идолите, които сами са си направили. Господи, избави от гибел тези заблуждаващи се хора, преведи ги от тъмнината към Твоята истинска светлина, причисли ги към избраното Твое стадо!

След тази усърдна молитва светецът заспал, тъй като вече настъпила нощ, и ето, в сънно видение му се явил юноша с необикновена красота; като подал на Аверкий жезъл в ръката, той казал:

- Аверкий, иди в Мое име и с този жезъл разбий началниците на заблудата!

Като се пробудил от сън, той разбрал, че Сам Господ му се явил във видение и почувствал в сърцето си неизказана радост. Като се изпълнил с усърдие, той веднага станал и като взел попадналия в ръцете му кол, в деветия час на същата нощ се отправил към храма на Аполон, където през вчерашния ден се провел езическия празник и били принесени множество жертви. В този храм се намирали много скъпоценни и прекрасно украсени идоли. Като дошъл до храма, епископът намерил вратите му заключени; той ударил по тях и те се разтворили пред него. Като влязъл в храма, светият епископ отначало започнал да троши главния идол на Аполон, а след това и другите. Той натрошил и разбил всички идоли на малки части. А глухите и неми идоли, бездушни и не притежаващи сила, не могли да се защитят, когато светецът ги разбивал. Чувал се само шумът от падането им.

Идолските жреци, които живеели недалеч от храма, се събудили и като чули силния шум в храма, не разбирали какво означава това. Като притичали бързо, те видели, че идолите на боговете им лежат на земята в прах, а свети Аверкий тъпче с

нозете си отломките от идолите и ги трошил с тояга. При вида на всичко това жреците били обзети от страх, а светецът, като се обърнал към тях, им казал с гняв:

- Вървете при началниците на града и при целия народ и кажете, че боговете ви, като се опиха от вчерашния празник, който вие им устройхте, се сбиха помежду си, паднаха на земята, и се разбиха.

Като казал това, светецът се отправил към дома си като силен мъж, който победил враговете; а идолите наистина били такива, защото довели до гибел много човешки души.

Идолските жреци отишли при градските началници и им разказали какво сторил Аверкий. С настъпването на деня вестта за случилото се бързо се разпространила по целия град и всички, малки и големи, обикновен народ и началстващи лица, се събрали при храма. Като видели идолите си разбити на малки части и разхвърляни по земята, отначало всички се изумили. После, като се изпълнили с ярост, всички почнали да крещат:

- Смърт на Аверкий!

Други добавяли към това:

- Да го пратим при царя, там ще изтърпи мъки, равни на престъплението му!

- Не, по-добре още сега да отидем и да го изгорим с целия му дом - предлагали трети.

Началниците спрели народа:

- Не смейте да подпалвате дома на Аверкий. Опасяваме се, че ако подпалите дома му, от пожара може да пострада целият град. По-добре да го хванем и сами да го предадем на съд или пък да го изпратим на съд при върховния владетел.

Когато народът се намирал в такова вълнение и вече искал да нападне дома на епископа, съседите му отишли да го предупредят. Те го заварили да поучава събралите се при него вярващи и му разказали всичко, което чули сред народа.

Като чули това, вярващите се уплашили и молели своя пастир да напусне дома си и временно да се скрие някъде, докато утихне народното вълнение. А в отговор светецът без страх им казал:

- Господ заповядал на апостолите си безстрашно и с дръзновение да проповядват словото на спасението на всички народи; аз ли да се боя от хора, които въстават против мен и търсеци душата ми заради ревността ми към моя Бог? Ако мога да се скрия от ръцете човешки, как мога да избягам от ръката Божия? Кое място може да ме скрие от Него? Истина ви казвам, братя, не ни прилича да се боим и да се крием, когато ни помага Самият Бог, Пазителят на живота ни. Да се пострада за Него е благо, и смъртта заради Него е по-сладка и от най-благополучния живот.

Като казал това, светецът излязъл от дома си и се отправил към самия център на града, а вярващите вървели след него. Като стигнал до мястото, където обикновено се събирал народът, и като седнал на едно възвишение, Аверкий почнал да поучава намиращите се там хора да познаят истинния Бог, да разберат бесовската прелест и лъжливостта на боговете си, и да се откажат от идолослужението. Той ги умолявал да служат вярно на Единия Бог, живеещ във висините, Създателя на целия свят. Тогава някои от езичниците отишли при градските началници и при народа, който се бил насъбрал при храма на Аполон и негодувал срещу събарянето на идолите, и им известили, че в центъра на града Аверкий поучава хората на вярата Христова. Като чули това, всички още повече се разгневили срещу него, задето не само че разбил идолите им,

но дори дръзнал явно пред всички да проповядва християнската си вяра. Като излезли от храма, те със страшен гняв тръгнали към светеца, за да го убият веднага. Сред народа се намирали трима момци, които отдавна били обладани от бесове. Когато народът започнал да се приближава до светеца, юношите под въздействие на бесовете изведнъж изпаднали в изстъпление и надавайки страшни вопли, хвърлили всички в ужас. Като раздрали дрехите си, те започнали да разкъсват със зъби собствените си тела и да гризат ръцете си. Като паднали на земята, те се търкаляли, изпускайки пана от устата си и непрестанно крещали с ужасен глас:

- Аверкий, заклеваме те в Единия истинен Бог, Когото ти проповядваш, не ни мъчи преди време.

При вида на това ужасно явление народът дошъл в трепет, като гледал лютото мъчение на тези юноши и слушал страшните им вопли. Като забравили за какво са дошли, те с недоумение чакали да видят какво ще стане по-нататък и какво ще направи с юношите епископът, когото бесовете молили да ги остави на спокойствие. А светецът започнал да се моли:

- Отче на възлюбения Твой Син Иисус, Ти ни прощаваш греховете, макар те да се безброй много, Ти ни даваш всичко, което поискаме от Теб за наша полза, сега Те моля, опази тези юноши от бесовското нападение, за да тръгнат те после по пътя на Твоите заповеди, следвайки святата Ти воля. Като видят чудесното знамение, което Ти ще извършиш над тях, мнозина ще повярват в Теб, Единия всемогъщ Бог, и ще познаят, че няма друг Бог освен Тебе.

Като се помолил така, светецът се обърнал към юношите, които били измъчвани от бесовете, и като ги ударил леко по главите с жезъла, който държал в ръцете си, рекъл:

- Бесове, в името на моя Христос ви заповядвам: излезте от юношите, без да им причинявате ни най-малка вреда.

Като извикали със страшен глас, бесовете излезли от юношите, а те паднали на земята като мъртви.

Като хванал всеки поотделно за ръката, свети Аверкий ги повдигнал от земята. Те веднага се изправили съвършено здрави и като паднали пред светеца, целували честните му нозе.

Когато видял това, народът забравил за яростта си и извикал:

- Единственият истински Бог е Този, Когото Аверкий проповядва!

След това започнали да разпитват и самия светец:

- Кажете ни, човече Божий, ще ни приеме ли вашият Бог, ако се обърнем към Него, ще ни прости ли безбройните ни грехове? Научете ни, как да вярваме в Него.

Като отворил устата си, светият започнал да учи хората на Богопознание и продължил наставлението чак до деветия час на деня. Той заповядал да донесат при него всички недъгави и ги изцерил, призовавайки името на Исуса Христа и възлагайки върху тях ръцете си. Като чули учението му и като видели чудесата, всички хора повярвали в Господа Исуса Христа и помолили Аверкий да ги сподоби със свето кръщение. Тъй като вече било вечер, светецът отложил кръщението им за сутринта, като наредил на всички да се приготвят за приемането на светото тайнство. Когато на утрото на следващия ден народът се събрал, светецът повел всички към църквата и отново ги поучил; след това, като извършил обичайните молитви, кръстил в този ден 500 мъже. И в течение на не много дни той довел в Христовата вяра не само

Иерапол, но и другите околни градове и села, и с кръщение ги съединил с Бога. И славата за него се разнесла навсякъде. Много болни от различни и отдалечени страни идвали при него и получавали двойно изцеление - на тялото и на душата.

Една знатна жена, на име Фриела, майка на източния проконсул Евксениан Поплион, бидейки сляпа, като чула, че Аверкий изцерява множество различни болести, наредила да я отведат при светия мъж. Тя го заварила да учи народа и като паднала в нозете му, помолила светеца да отвори нейните загубили зрението си очи. Грижейки се преди всичко за просвещаване на душевните очи на Фриела, светецът я попитал, вярва ли в Христа, Който отворил очите на слепородения? Когато Фриела дала обет да повярва и проливала обилни сълзи в нозете на Аверкий, светецът, като се помолил на Бога, докоснал очите ѝ и казал:

- Иисусе Христе, истинска светлина, ела и отвори очите на Твоята рабиня!

Фриела веднага възвърнала зрението си и приела кръщение от светеца.

Като се кръстила, тя връчила на светеца половината от имуществото си, за да го раздаде на бедните и, като получила от него наставление, се върнала у дома си. Синът ѝ, проконсулт Евксениан Поплион, като видял майка си прогледнала и като узнал, че свети Аверкий е отворил очите ѝ с молитвите си, пожелал да го види и да му въздаде благодарност за изцелението на майка си. А светецът научил Евксениан на вяра и го обърнал към Христа.

След това три други жени, също поразени от слепота, пристъпили към светеца и като му се поклонили, казали:

- И ние вярваме в Иисуса, Когото ти проповядваш; затова те

молим, върни ни зрението, както отвори очите на Фриела.

Светецът отговорил:

- Ако наистина вярвате в истинския Бог, както твърдите, ще видите светлината Му.

Като казал това, светецът издигнал очи към небето и започнал да се моли. По време на молитвата му от небесата се спуснал лъч от неизказана светлина, която превъзхождала сиянието на слънцето и озарявала мястото, където свети Аверкий стоял на молитва. Всички, които били там, не могли да понесат тази неизказана светлина и паднали на земята. Само трите слепи жени стояли неподвижно. Когато лъчът докоснал очите им, те прогледнали и блясъкът на небесната светлина изчезнал.

Светецът попитал прогледналите:

- Какво видяхте най-напред, щом се върна зрението ви?

Тогава първата казала:

- Аз видях Стария по дни, Който се допря до очите ми.

Другата казала:

- Аз видях един най-прекрасен Юноша, който докосна очите ми.

- А аз видях - възкликнала третата, - че до очите ми се докосна Някакъв пресветъл Момък.

Като чули това, светецът и всички, които били с него, прославили Бога, Единия в Троица, творещ дивни и преславни чудеса.

След това светият, като узнал, че и в съседните градове и села се намират много страдащи от различни недъзи, се

отправил натам с учениците си и подражавайки на своя Господ, обикалял градове и села, учел хората за царството Божие и изцелявал болните. Като дошъл в една разположена край река местност, наречена Селището, той преклонил колене и почнал да се моли така:

- Щедри Господи, чуй мен, Твоя раб, изпрати благодат на това място, за да потече тук извор от топла вода, така че омиващите се в него да получават изцеление от всеки недъг и язва.

Когато той завършил молитвата си, изведнъж, при ясно небе, изтрещял гръм; всички, които се намирали там, се ужасили, когато след гърма бликнал извор от топла вода на същото място, където светият възнесъл молитва. Тогава той казал на хората, които били с него, да изкопаят дълбоки ровове, където да могат да се събират топлите води, в които заповядал на всички болни да се омият; и всеки, който се потопявал в тези води, получавал изцеление по молитвите на светеца.

Веднъж дяволът, желаейки да изкуси Аверкий, приел върху себе си вид на жена и пристъпил към светеца, просейки от него благословение. Като погледнал беса в лицето, светецът искал да се отвърне от него, но в това време ударил десния си крак в един камък и на подбедрицата му се получила рана. Понасяйки силната болка, светецът стоял, без да издаде стон и само се държал с ръка за мястото, където била раната. Дяволът се разсмял и като приел обичайния си вид, казал на светеца:

- Не ме считай за един от тези нищожни и незначителни бесове, които изгонваше, аз съм началникът им. И ето, ти прие от мен рана; изцелявайки другите от болести, сега самият ти си болен.

Като казал това, дяволът влязъл в един юноша, който стоял

близо до светеца, и започнал да го мъчи. А свети Аверкий, като се помолил на Бога, смъмрил беса и го изгонил от юношата. Излизайки от юношата, бесът извикал:

- Много зло ми правиш ти, Аверкий, и не ми даваш да живея мирно тук; ще се постарая да ти отмъстя и ще те заставя на старини да отидеш в Рим.

Като се върнал у дома си, светецът седем дни не вкусвал храна и вода, но пребъдвал в пост и всенощни молитви. Аверкий молел Бога да не позволява врагът да го заставя да ходи там, където пожелае бесът. През седмата нощ Господ се явил на светеца във видение и казал:

- Аверкий, по Мой промисъл ще бъдеш в Рим, за да познаят и там името Ми. И така, не се бой, защото благодатта Ми ще бъде с теб.

Това видение укрепило светия и той разказал на братята, какво чул от явилия му се Господ. Скоро след това бесът, който се хвалил, че ще застави Аверкий да отиде в Рим, започнал хитро да привежда в изпълнение намерението си.

В това време Римският владетел Марк Аврелий направил свой съуправител Луций Вер и сгодил за него дъщеря си Лукила. Но брачното тържество още не се било състояло, когато бесът влязъл в девойката и започнал да я мъчи. Опечалени от болестта ѝ, бащата и годеникът събрали опитните лекари, влѣхвите и жреците от цялата си страна, като по всякакъв начин се стараели да излекуват Лукила. Старанията им не само не се увенчавали с успех, но девицата с всеки изминал ден ставала все по-зле и по-зле. А бесът започнал да крещи в нея:

- Никой не може да ме изгони оттук, освен Аверкий, Иераполският епископ.

Веднага щом чул това, бащата на девойката - императорът Марк Аврелий, написал до източния си проконсул Евксениан Поплион послание със следното съдържание:

“На нашето владичество стана известно, че в подвластната ти област се намира някой си Аверкий, епископ Иераполски; мъж толкова силен в християнската вяра, че може и бесове да изгонва, и да изцерява различни болести. Тъй като той ни е нужен, изпращаме двама наши сановници, Валерий и Васиан, за да го доведат при нас с подобаваща чест. А на теб нареждаме да го склониш да дойде при нас, за което ще получиш немалка награда от нас.”

Като получил такова послание от царя, проконсулт отишъл при светия и започнал да го уговаря да отиде в Рим с царските пратеници. Той, като си спомнил, че бесът се хвалел, че ще го застави на старини да предприеме трудно пътуване до Рим, си помислил:

- Противнико на хората, макар че се постара да приведеш в изпълнение това, което в гордостта си обеща да ми сториш, няма да се зарадваш. Твърдо се уповавам на Бога и се надявам, че не напразно ще ми се наложи да се трудя в старостта си, но там ще унищожа цялата ти гордост със силата на моя Христос, Който във видение ми обеща благодатта Си.

Като приготвил всичко, което било нужно за пътуването, светецът потеглил, призовавайки на помощ Всесилния Бог. А подготовката му за пътуването се състояла в следното: той взел малко хляб и в един кожен мях налял вино, зехтин, оцет и вода, и направил така, че тези течности да не се смесват помежду си. И по време на пътуването, когато му било нужно вино, от меха течало само вино; когато му трябвал оцет, изливал се само оцет; трябвала ли му вода, течала само тя; така всяка течност изтичала поотделно, въпреки че всички те били заедно в един и същи мях. Веднъж един ученик на

светеца без неговото благословение поискал да си налее чаша вино, и ето, всички течности потекли заедно: и виното, и зехтинът, и оцетът, и водата, така че било невъзможно да се пие от тази смес. Той в ужас изповядал греха си на светеца, помолил го за прошка, и тогава, по благословение на блажения, всяка течност отново започнала да изтича отделно.

Когато свети Аверкий пристигнал в Рим, императорът заедно с жена си Фаустина го приел с чест и го отвел при дъщеря си, която била измъчвана от бяс. Последният, като видял, че свети Аверкий е дошъл, се засмял и казал:

- Аверкий, нима не ти казах, че ще ти отмъстя за поругаването си и на стари години ще те заставя да дойдеш в Рим?

- Да, действително е така - казал светецът, - но това няма да ти бъде за радост, проклети дяволе.

И светецът наредил да изведат девойката извън палата. Докато я водели, бесът се съпротивлявал, тъй като не желаел да върви, но все пак повели девойката със сила. Тогава дяволът започнал да я хвърля на земята и да я бие, а свети Аверкий, като устремил взор към небето, усърдно се молел на Господа за изцелението на страдащата девойка. Тогава бесът започнал да крещи:

- Заклевам те в твоя Христос, не ме изпращай нито в бездната, нито на някое друго място, но позволи ми да се върна там, където бях досега.

Светецът му отговорил:

- Ще отидеш при твоя баща - сатаната, душе на злобата, но тъй като ти разтревожи мен, стареца, и ме застави да дойда тук, и ти не ще избегнеш труда и не ще се върнеш празен. Ето там има един камък (пред двореца имало камък с такива

грамадни размери, че множество народ само с много голям труд би могъл да го премести на неголямо разстояние; този камък и посочил светецът), заповядвам ти в името на моя Господ Иисус Христос, отнеси този камък в родината ми, в Иерапол, и го постави до южните врати.

И ето дяволът, като роб и пленник, свързан с клетва, излязъл от царската дъщеря, взел този камък и с тежък стон го понесъл по въздуха през хиподрума. Всички хора, които били там, с удивление гледали камъка, който се движел във въздуха и чували тежкия стон на дявола, но не могли да видят самия него. Като отнесъл камъка в Иерапол, дяволът го положил на това място, където му заповядал свети Аверкий; а жителите на Иерапол, като видели грамадния камък, внезапно паднал от въздуха, били твърде поразени и разбрали тази тайна чак когато свети Аверкий се върнал при тях.

Като се освободила от злия мъчител, царската дъщеря не могла да се повдигне от земята и лежала в нозете на Аверкий, без да издава нито звук. Като видяла това, майка , царица Фаустина, помислила, че дъщеря ѝ е починала и започнала да плаче, но светецът прострял ръката си и повдигнал девойката жива, здрава и в пълен разум. Тогава родителите на девойката били обзети от велика радост и царският дом ликувал за изцелението на царската дъщеря. Родителите изпратили радостно известие и до своя зет - Луций Вер, който по това време бил на поход против партяните, като му съобщили за оздравяването на невестата. А на светеца предложили богати подаръци и обещали да му дадат всичко, което би пожелал. Но той не взел нито злато, нито сребро, нито някакъв имот, като рекъл:

- Не се нуждае от богатство този, за когото хлябът и водата са царски обяд и голям пир.

Той помолил само две неща: първо, в Иерапол ежегодно да

се раздават на бедните по три хиляди мери пшеница от данъците, събирани за царя, и второ, царят да заповяда със средства от неговата хазна да се построи баня при извора с топлата вода, която светецът изкарал с молитва от недрата на земята за изцеление на болните. Царят с радост обещал да изпълни тези негови молби и му дал писмено свидетелство.

Когато след това светецът останал още известно време в Рим, утвърждавайки църквата Христова във вярата, Христос му се явил във видение и му казал:

- Аверкий, ти трябва да отидеш в Сирия и там да проповядваш името Ми, да утвърдиш църквите Ми и да изцериш множество болни.

След това видение епископът помолил царя да го пусне; но той не се съгласявал с молбата му, боейки се, да не би в отсъствие на светеца бесът отново да влезе в дъщеря му. Светецът го убедил да отхвърли страха си, като го уверил, че бесът не може да се върне. Едва тогава, и то с неохота, царят пуснал светеца.

Като се качил на един кораб, Аверкий отплавал към Сирийската област. Първо посетил Антиохия, след това се отправил към Апамея и околните градове, като възстановил мира в църквите, разтърсени от ереста на маркионитите. Като преминал през Ефрат, светецът посетил църквите в Низибия и в цяла Месопотамия, откъдето се отправил към Киликия и Писидия, посетил също Фригийската митрополия Синад. Във всички тези области и градове той принесъл голяма полза на Църквата, обърнал мнозина неверни към вярата Христова, посрамил еретиците и ги заставил да заминат оттам, утвърдил верните във вярата, наставил заблудените в пътя на истината, изгонил нечисти духове от много хора, изцерил мнозина страдащи от различни болести. Всички започнали да го наричат равноапостолен, защото никой, освен апостолите, не

бил обиколил толкова много страни и градове. Така светителят разпространил славата на Христа Бога и много послужил на хората за тяхното спасение и просвещение. След това той се върнал в Иерапол.

Жителите на Иерапол, като чули, че светителят им се завръща при тях и вече се намира недалеч от града, всички, от малки до големи, с жените и децата, се затекли да го посрещнат и като падали с голяма радост в нозете му, като деца пред баща си, приемали от него благословение, което отдавна вече желаели да получат.

Като влязъл в града, той се отправил към църквата и като седнал на престола си, преподал мир на всички и почнал да поучава народа. И всички се радвали на завръщането на светия мъж, а особено утешени били сиромасите и бедните, тъй като Аверкий донесъл със себе си царския указ, нареждащ всяка година да им се раздава по три хиляди мери пшеница от царските данъци. И тази пшеница се раздавала до времето на Юлиан Отстъпник, който отменил указа и взел грамотата. Под грижите на светеца и по царска заповед били построени и бани при извора на топли води.

Свети Аверкий прекарал останалите години от живота си в преподобие и правда, като управлявал разумно паството си. За кончината си той бил известен по-рано: Господ му се явил във видение и му рекъл:

- Аверкий, вече наближи времето да си починеш от трудовете си.

След това Аверкий събрал цялото си паство и като възвестил, че животът му скоро ще свърши, започнал по обичая си да поучава всички, умолявайки слушателите си винаги да бъдат непоколебими във вярата, да не се отчайват в надеждата и нелицемерно да се обичат един друг. След това, като си

приготвил гроб и като преподал на всички за последен път пастирското си благословение, той предал на Господа святата си душа. Така свети равноапостолен Аверкий завършил земното си поприще на 73-тата година от живота си. Като го оплакали, жителите на Иерапол благоговейно погребали честното му тяло и с голям труд положили върху гроба на светеца камъка, който някога бил донесен от Рим по заповед на светеца. И по молитвите на светеца се подавали много изцеления, както от гроба му, така и от извора на топла вода, изведен по неговите молитви, по които Господ да подава и на нас Своята милост во веки. Амин.

Тропарь равноапостольного Аверкия, епископа Иерапольского, чудотворца

глас 4

Истины проповедник и чудотворец дивен показался еси,/ сирот отец и нищих заступник,/ бодрый пастырь словеснаго стада, бесом страшен,/ всех убо от тех нападений заступай, вопиющих ти:/ Аверкие отче наш,/ моли Христа Бога,/ да спасет души наша.

Кондак равноапостольного Аверкия, епископа Иерапольско

глас 8

Яко священника превелиикаго и апостолов совсельника,/ Церковь почитает тя, вся верных, Аверкие:/ юже твоими молитвами соблюдай, блаженне,/ непобедиму и необуреваему от всякия ереси, и нескверну,/ яко приснопамятный.

В памет на светите мъченици Александър епископ, Ираклий воин и четирите жени Анна, Елисавета, Теодотия и Гликерия (II-III

В.)

Свети Александър обърнал мнозина към Христовата вяра и ги кръстил. Той бил задържан от хегемона и бил принуждаван да принесе жертва на идолите, претърпял много мъчения, но не се подчинил. Като видял търпението му, воинът Ираклий повярвал в Христа и след жестоки мъчения бил посечен с меч. А свети Александър, с Божията благодат, бил внезапно изцерен от раните си. След това той обърнал към Христа четири

жени: Анна, Елисавета, Теодотия и Гликерия, които също се явили пред хегемона и заради това, че изобличили суетността на идолите, били посечени с меч. След всички загинал и свети Александър, пак чрез посичане с меч, и предал святата си и блажена душа на Господа.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}